

Arrest

**nr. 89 472 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar twee minderjarige kinderen, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekster stelt dat zij optreedt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar twee minderjarige kinderen.

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide minderjarige kinderen van verzoekster zijn geen voorwerp van de bestreden beslissing en zij zijn dan ook geen partij in het geding bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1980 in Grozny (Tsjetsjenië). Toen u nog een kind was gingen uw ouders uiteen. Nadat uw ouders uiteen gingen woonde u steeds bij uw oma in het dorp Znamenskoye (Tsjetsjenië). Uw moeder verhuisde met haar nieuwe man naar Ingoesjetië. Ook uw vader trouwde opnieuw. Met zijn tweede vrouw had hij één dochter, M.(...), en één zoon, Ma.(...). Uw vader overleed in 1998.

Op 23 maart 2008 huwde u traditioneel met T.H.(...) (O.V. 5.495.463), die als vluchteling in België woonde. Dit huwelijk werd ingezegend in Tsjetsjenië, in het bijzijn van u, uw stiefmoeder, uw halfbroer Ma.(...), en de familie van uw man. Op 27 maart 2008 verliet u de Russische Federatie in het kader van dit traditionele huwelijk, om uw man te vervoegen in België. Op 10 mei 2009 werd uw eerste dochter, D.Y.(...) (O.V. 6.823.287), geboren in België.

Tijdens uw huwelijk werd u niet goed door uw man behandeld. Hij zou niet van u hebben gehouden en u diende enkel voor het huishouden en de kinderen te zorgen. Hij zou u één keer een slag hebben toegebracht. Toen hij de Belgische nationaliteit verwierf zei hij dat u de vrije keuze had van hem weg te gaan. Hierop verliet u uw man op 1 juni 2011 en nam u uw dochter Y.(...) mee. Op 7 juni 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 11 september 2011 werd uw tweede dochter, T.Me.(...) (O.V. 6.823.287), geboren in België.

Sinds u uw ex-man verlaten hebt, wordt u door hem regelmatig telefonisch lastig gevallen. Uw ex-man dreigt er tevens mee de kinderen van u af te nemen. In dit verband benaderde u enkele keren de daartoe bevoegde Belgische autoriteiten om bescherming te krijgen. Anderzijds zou uw ex-man hebben geweigerd uw dochters officieel te erkennen. Via bemiddeling slaagde u er uiteindelijk in dat hij uw tweede dochter Me.(...) erkende. Uw eerste dochter Y.(...) zou hij echter nog steeds weigeren te erkennen.

Nadat uw tweede dochter, Me.(...), geboren werd, werd u opgebeld door uw halfbroer Ma.(...) uit Tsjetsjenië. Hij zei dat u uw kinderen zou moeten afstaan aan uw ex-man, of zijn familie, en dat u naar Rusland diende terug te keren. U vreest dat indien u zou terugkeren naar de Russische Federatie uw familie, in het bijzonder uw halfbroer Ma.(...), u ertoe zou dwingen uw kinderen af te staan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, een attest aangaande uw woonplaats in de Russische Federatie, een apostille van uw huwelijk, de registratie van de geboorte van uw dochter Y.(...), een ziekteverzekeringattest naar aanleiding van de geboorte van Y.(...), de registratie van de geboorte van uw dochter Me.(...), en twee processen-verbaal van de lokale Belgische politie dd. 1/06/2011 en dd.15.02.2012.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst vrijwillig en zonder vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit hebt verlaten. U hebt immers de Russische Federatie op legale wijze verlaten om bij uw partner, T.H.(...) (O.V. 5.495.463), te kunnen zijn, die als erkende vluchteling in België woonde (CGVS, p. 15).

U vreest dat indien u zou terugkeren naar de Russische Federatie uw familie, in het bijzonder uw halfbroer Ma.(...), u ertoe zou dwingen uw kinderen af te staan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft immers problemen van intra-familiale, gemeenrechtelijke aard. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent er immers niet in geslaagd uw vrees aannemelijk te maken.

U vreest dat indien u zou terugkeren naar de Russische Federatie uw familie, in het bijzonder uw halfbroer Ma.(...), u ertoe zou dwingen uw kinderen af te staan (CGVS, p. 5, 15-16). U koestert deze vrees omdat u één keer door uw halfbroer werd opgebeld, waarbij hij u de boodschap doorgaf dat u diende terug te keren naar Rusland en dat u uw kinderen diende af staan aan uw ex-man, of zijn familie. Uw ex-man zou uw telefoonnummer aan uw halfbroer hebben doorgegeven. Nadien bent u van nummer veranderd (CGVS, p. 5). Het is echter uiterst opmerkelijk dat u niet kon aangeven wanneer u precies door uw halfbroer met deze boodschap werd opgebeld, hoewel u verklaarde dat het na de geboorte van uw tweede dochter, Me.(...), zou zijn geweest (CGVS, p. 5, 15). Het is in ditzelfde verband eveneens merkwaardig dat de reden van de vrees die u koestert jegens uw land van herkomst, die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag, gebaseerd is op een contact met uw halfbroer dat u had na de geboorte van uw tweede dochter Me.(...) op 11 september 2011, hoewel u reeds op 7 juni 2011 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde tevens dat uw familie, in het bijzonder uw halfbroer Ma.(...), tegen uw traditionele huwelijk met uw ex-man gekant was. Zij echter opgemerkt dat u verklaarde dat Ma.(...), na het aandringen van de dorpsouderen, instemde met uw huwelijk en de inzegening ervan bijwoonde (CGVS, p. 6-8). Op basis van dit éénmalige contact met uw halfbroer Ma.(...), en de hierboven vermelde merkwaardigheden in acht genomen, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij terugkeer naar uw land van herkomst.

U maakt verder evenmin aannemelijk waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, opdat u dergelijke problemen met uw familie, in het bijzonder uw halfbroer Ma.(...), zou kunnen vermijden. U geeft immers nergens aan problemen te hebben gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw moeder, met wie u sporadisch nog contact heeft, in de buurrepubliek Ingoesjetië verblijft (CGVS, p. 4). Nu verklaarde u weliswaar dat u het hier (in België) reeds gewoon bent en dat uw halfbroer u overal zou kunnen opsporen (CGVS, p. 15-16, 18). Deze verklaringen overtuigen echter niet. Uw verklaring dat uw halfbroer u overal zou kunnen opsporen betreft immers louter een veronderstelling die u, zoals hierboven reeds vermeld, baseert op slechts één telefoontje. Net zoals uw halfbroer uiteindelijk met uw traditioneel huwelijk instemde, valt uit uw verklaringen daarenboven niet uit te sluiten dat jullie ook wat betreft de omgangsregeling van uw kind(eren) tot een overeenstemming zouden kunnen komen. In dit verband kan u ook niet aannemelijk maken dat u zich in uw land niet zou kunnen beroepen op bescherming bij de daartoe bevoegde autoriteiten, louter en alleen door de wetten die gelden binnen de Tsjetsjeense, islamitische cultuur (CGVS, p. 16-18), temeer u officieel erkend bent als de moeder van uw kinderen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de problemen die u in België ondervindt met uw ex-man, T.H.(...) (O.V. 5.495.463), die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven, dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor tot de daartoe bevoegde Belgische autoriteiten moet richten om bescherming te verkrijgen. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde processen-verbaal, blijkt overigens dat u dit reeds enkele keren heeft gedaan en dat uw klachten genoteerd en in overweging werden genomen (CGVS, p. 10-11, 17; Groene map, 7-8).

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat u zich, als ouder van een Belgisch minderjarig kind waarmee u een reëel en effectief gezin vormt, voor het verkrijgen van een geldig verblijfsstatuut dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Uw advocate gaf aan dat u een dergelijke aanvraag reeds had ingediend (CGVS, p. 11-12).

De overige door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, een attest aangaande uw woonplaats in de Russische Federatie, een apostille van uw huwelijk, de registratie van de geboorte van uw dochter Y.(...), een ziekteverzekeringattest naar aanleiding van de geboorte van Y.(...), de registratie van de geboorte van uw dochter Me.(...)) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, uw domicilie, uw huwelijk en de identiteit van uw dochters, die echter niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet 29 juli 1991) evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de artikelen 8 en 14 van het EVRM.

3.1.1. De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 april 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.1.2. De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen omkleed is en dat er geen afweging uit blijkt tussen de belangen van verzoekster en de belangen van de staat, terwijl het belang van de staat bij de maatregel *nihil* is en de schade die aan verzoekster berokkent zou worden enorm is.

Bijgevolg meent verzoekster dat de bovenvermelde bepaling geschonden is, terwijl volgens artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het evenredigheidsbeginsel aanklaagt, wijst de Raad er op dat het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeksters verwijzing naar artikel 8 van het EVRM niet relevant is. De bevoegdheid van de Raad, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Artikel 14 van het EVRM kan enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het verdrag. Bij gebrek aan relevante verwijzing naar een ander artikel van het EVRM is de verwijzing naar artikel 14 niet dienstig.

3.1.3. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de beoordeling van de motiveringsplicht door de Raad en haalt hierbij een arrest van de Raad van State aan (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Dit arrest zou stellen dat de Raad bij het beoordelen van de motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid, maar enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens en of deze gegevens correct beoordeeld zijn geweest en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.1.4. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel betwist verzoekster de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

3.2.1. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeksters problemen niet ressorteren onder de criteria van het vluchtelingenverdrag, stelt verzoekster dat dit weldegelijk het geval is, aangezien zij als alleenstaande moeder met twee kinderen in haar land van herkomst zou behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verzoekster wijst erop dat het als vrouw alleen niet evident is om te leven in de Russische Federatie (hierna: RF). Zij herhaalt dat ze gedwongen zou worden haar kinderen af te staan of te hertrouwen met een andere man, zodat het aldus geen problemen betreffen van louter intra-familiale aard.

De Raad wijst erop dat in overeenstemming met artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet het niet voldoende is een grond van vervolging aan te wijzen, maar het ook noodzakelijk aan alle voorwaarden van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling van het Vluchtelingenverdrag te beantwoorden. Een vluchteling is elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

In zoverre verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt, is de grond van vervolging een niet relevant motief.

3.2.2. De bestreden beslissing stelt: *“U vreest dat indien u zou terugkeren naar de Russische Federatie uw familie, in het bijzonder uw halfbroer Ma(...), u ertoe zou dwingen uw kinderen af te staan (CGVS, p. 5, 15-16). U koestert deze vrees omdat u één keer door uw halfbroer werd opgebeld, waarbij hij u de boodschap doorgaf dat u diende terug te keren naar Rusland en dat u uw kinderen diende af te staan aan uw ex-man, of zijn familie.*

Uw ex-man zou uw telefoonnummer aan uw halfbroer hebben doorgegeven. Nadien bent u van nummer veranderd (CGVS, p. 5). Het is echter uiterst opmerkelijk dat u niet kon aangeven wanneer u precies door uw halfbroer met deze boodschap werd opgebeld, hoewel u verklaarde dat het na de geboorte van uw tweede dochter, Me(...), zou zijn geweest (CGVS, p. 5, 15). Het is in ditzelfde verband eveneens merkwaardig dat de reden van de vrees die u koestert jegens uw land van herkomst, die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag, gebaseerd is op een contact met uw halfbroer dat u had na de geboorte van uw tweede dochter Me(...) op 11 september 2011, hoewel u reeds op 7 juni 2011 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde tevens dat uw familie, in het bijzonder uw halfbroer Ma(...), tegen uw traditionele huwelijk met uw ex-man gekant was. Zij echter opgemerkt dat u verklaarde dat Ma(...), na het aandringen van de dorpsouderen, instemde met uw

huwelijk en de inzegening ervan bijwoonde (CGVS, p. 6-8). Op basis van dit éénmalige contact met uw halfbroer Ma(...), en de hierboven vermelde merkwaardigheden in acht genomen, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij terugkeer naar uw land van herkomst."

Verzoekster stelt dat zij inderdaad schrik heeft om haar kinderen te verliezen aangezien haar ex-man, T.H.(...) de kinderen wil, voornamelijk voor het kindergeld, en hij zou contact hebben opgenomen met verzoeksters halfbroer om haar onder druk te laten zetten.

Verzoekster stelt niet in te zien wat er zo opmerkelijk aan is dat zij niet precies kon zeggen wanneer haar halfbroer haar gecontacteerd heeft met de boodschap dat zij haar kinderen zou moeten afstaan. Zij heeft dit telefoongesprek gesitueerd na de geboorte van haar tweede kindje dat op 11 september 2011 geboren werd. Verzoekster meent dat gezien haar situatie het logisch is dat zij zich niet alle details kan herinneren.

Verder stelt verzoekster dat zij tot 1 juni 2011 bij haar echtgenoot woonde en daar uiteraard slachtoffer was van psychisch geweld, maar op dat ogenblik was er geen druk (meer) van haar halfbroer Ma(...). Haar vrees voor terugkeer zou ontstaan zijn op het moment dat zij haar echtgenoot verliet op 1 juni 2011 en niet pas na het telefoongesprek met haar halfbroer. Verzoeksters echtgenoot zou namelijk gezegd hebben dat hij de kinderen niet aan haar zou toevertrouwen en alles zou doen om de kinderen bij zich gevestigd te krijgen.

De vrees voor haar halfbroer zou bij verzoekster bestaan hebben sinds zij haar land van herkomst verlaten heeft, aangezien haar halfbroer tegen het huwelijk met T.H.(...) was. Voor dit huwelijk met een man die ver weg woonde, zette verzoekster haar studies stop en nu heeft ze geen echtgenoot, geen diploma en twee kinderen. Toen haar halfbroer dit vernam zou hij verzoekster, niet voor de eerste maal, bedreigd hebben.

De Raad wijst erop dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door haar halfbroer bedreigd werd en gedwongen zou worden haar kinderen af te staan of te hertrouwen en schaaft zich achter bovenvermeld motief uit de bestreden beslissing.

Wat betreft het feit dat verzoeksters echtgenoot de kinderen zou willen en contact heeft opgenomen met de familie van verzoekster, wijst de Raad er op dat het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot enerzijds haar zou schrik aanjagen en onder druk zetten omdat hij de twee dochters wil hebben, maar dat anderzijds verzoeksters dochter Y.(...) door hem niet erkend is, en dat hij ook zou weigeren haar te erkennen (gehoor Commissariaat-generaal p. 12).

Verzoekster stelt wel dat haar vrees reeds begonnen is wanneer zij haar echtgenoot verliet en niet louter bij het telefoontje van haar halfbroer, maar de Raad wijst erop dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in conflict is met haar halfbroer en familie in haar land van herkomst.

Verzoekster wijst er ook op dat het een misvatting is van de commissaris-generaal te stellen dat haar vrees voor haar halfbroer door één telefoongesprek gekomen zou zijn. Toen zij zich nog in haar land van herkomst bevond, waren er namelijk talrijke discussies en ruzies over het huwelijk dat verzoekster wilde sluiten. Ma(...) was nooit akkoord met dit huwelijk, maar werd verplicht aanwezig te zijn.

Verzoekster ziet eveneens niet in hoe er een verblijfsregeling voor de kinderen gevonden zou kunnen worden als zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, aangezien haar echtgenoot dan in België zou verblijven en zij in RF. Verzoekster wijst er verder op dat zij als alleenstaande vrouw geen recht op spreken heeft in haar cultuur, zodat Ma(...) bij terugkeer de zeggenschap over haar leven zou krijgen.

De Raad wijst erop dat hoger reeds gesteld werd dat verzoekster haar problemen met haar broer Ma(...) niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verder stelt verzoekster wel dat vrouwen helemaal geen recht van spreken hebben in haar land van herkomst, maar zij ondersteunt deze stelling op geen enkele wijze. Uit haar verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat zij na overleg en tussenkomst van familieleden en dorpsoudsten kon huwen met de man van haar keuze tegen de wens in van een aantal familieleden.

Waar verzoekster stelt niet in te zien hoe zij een verblijfsregeling voor de kinderen zouden kunnen vinden indien haar echtgenoot in België woont en zij terug moet gaan naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat de kinderen bij haar verblijven in België. Verder wijst de Raad erop dat verzoekster,

om de problematiek op te lossen dat haar echtgenoot en zijzelf in andere landen zouden verblijven indien verzoekster teruggaat, zich dient te bedienen van de procedure die hiervoor voorzien is door het Belgisch recht, maar dat dit geen bewijs is van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. Verzoekster stelt dat het feit dat haar moeder in Ingoesjetië woont niet wil zeggen dat zij zich daar ook kan gaan vestigen met haar twee minderjarige kinderen. Zij heeft al jaren sporadisch contact met haar moeder en toen haar moeder hertrouwde, wilde de nieuwe echtgenoot verzoekster niet en ging zij bij haar grootmoeder wonen. Verzoekster meent dan ook dat het geen alternatief is voor haar om zich Ingoesjetië te vestigen.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

3.2.4. Verzoekster stelt verder dat haar verklaringen bovendien zonder meer voldoende bewijs zouden zijn indien ze mogelijk geloofwaardig en eerlijk zijn. Het zou eveneens geen vereiste zijn om elk aangehaald feit met documenten te bewijzen als het asielrelaas samenhangend en geloofwaardig is. Verzoekster stelt dat de documenten die zij neerlegt haar verklaringen ondersteunen en integraal mee in overweging dienen genomen te worden.

De Raad wijst er eveneens op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het middel is niet gegrond.

3.3. In een derde en laatste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet door de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verzoekster stelt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekster zal niet kunnen rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten.

Zij stelt verder dat het in het kader van de subsidiaire bescherming voldoende zou zijn een algemene situatie aan te tonen die bedreigend is voor de bevolking om de subsidiaire bescherming toe te kennen (RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Verzoekster citeert vervolgens uit stuk 3 dat zij samen met het verzoekschrift heeft neergelegd. Hieruit blijkt dat de Belgische overheid zelf ten stelligste afraadt om naar verzoeksters land van herkomst te reizen. Verzoekster benadrukt dat de commissaris-generaal één rapport aan haar dossier toevoegt om verzoekster te weigeren en dat dit rapport op pagina 4 uitdrukkelijk stelt dat de algemene mensenrechtensituatie slechts zijdelings en beknopt besproken wordt. Ook dateert dit rapport wel van 20 juni 2011, maar het zou inhoudelijk slechts de situatie bespreken van de jaren '90 tot en met 2009 en verzoekster meent dat er echter op het heden beoordeeld dient te worden of zij al dan niet een risico loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst. Stuk 3 zou in die zin belangrijk zijn aangezien het het reisadvies van 27 juni 2012 bevat.

Verzoekster citeert tot slot nog een stuk uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd en stelt dat zij als alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen bijzonder kwetsbaar zal zijn in haar land van herkomst.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het arrest van de Raad van State waar verzoekster naar verwijst heeft betrekking op artikel 48/4, § 2, c) en stelt:

"(...)Uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 15 september 2006 blijkt dat bij artikel 26 (dat artikel 48/4 invoegt) het volgende wordt vermeld bij paragraaf 2, c): "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van een willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is." Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat het aantonen van een algemene situatie, die bedreigend is voor de bevolking van een land of regio, voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.(...)".

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De blijkt ook uit de hierboven geciteerde Memorie van Toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, die aan het administratief dossier toegevoegd is niet zou overeenkomen met de huidige situatie in haar land van herkomst, hoewel het rapport reeds dateert van 20 juni 2011.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De middelen zijn niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS